

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	2012200270
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2012200270.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu L. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Kindlom, AK so sídlom v Bratislave, Krížna 21, korešpondenčná adresa: Nám. Slobody 10, Bratislava, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 17567-2/2012-BA zo dňa 2. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/43/2012-23 zo dňa 28. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/43/2012-23 zo dňa 28. marca 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. 17567-2/2012-BA zo dňa 2. apríla 2012 z r u š u j e a vec jej v r a c í a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na súde I. stupňa

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 214S/43/2012-23 zo dňa 28. marca 2013 bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 17567-2/2012-BA zo dňa 18. apríla 2012, ktorým žalovaná potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne pobočky Trnava (ďalej len „prvostupňového správneho orgánu“) č. 31537-332/2012 TT zo dňa 16. januára 2012 o nepriznaní nároku na dávku garančného poistenia žalobcovi.

Krajský súd v Trnave rozsudok odôvodnil tým, že podľa § 103 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu 3 mesiacov z posledných 18-tich mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodov platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

Pri výklade predmetného ustanovenia za účelom objasnenia jeho zmyslu a obsahu pri použití metódy

jazykovo - gramatickej v spojení s logickou vychádzal krajský súd z jeho doslovného znenia. Pri slovnom spojení „z posledných 18 mesiacov trvania pracovného vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa“ použitý výraz „predchádzajúcich“ je potrebné vykladať ako synonymum slova predošlých, ktoré priamo predchádzajú súčasnému, čím je jasne dané ako sa časový úsek počíta, čo je v súlade i s logickým chápaním času.

Účelom poskytnutia dávky garančného poistenia je práve zabezpečiť uspokojenie nárokov zamestnancov, ktoré si nebudú môcť od svojho zamestnávateľa v budúcnosti vymôcť iným spôsobom, pretože sa stal platobne neschopným a lehota 18-tich mesiacov, ktoré predchádzajú začiatku platobnej neschopnosti je časovým úsekom, počas ktorého by sa nemohol takýto zamestnanec domôcť uspokojenia nárokov od zamestnávateľa.

Príloha 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení uvádza zoznam preberaných právne záväzných aktov EÚ, medzi ktorými je i smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa, ktorá dňom 17. novembra 2008 zrušila smernicu Rady 80/987/EHS.

Podľa článku 16. Smernice EP a Rady 2008/94/ES sa smernica Rady 80/987/EHS zmenená a doplnená aktami uvedenými v prílohe I. zrušila bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa lehôt na transpozíciu do vnútroštátneho práva a uplatňovanie smerníc, uvedených v prílohe I. časti C.

Odkazy na zrušenú smernicu sa považujú za odkazy na túto smernicu a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe II.

Podľa článku 3 smernice 2008/94/ES členské štáty prijímú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie zaručia podľa článku 4 výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov, vyplývajúcich z pracovných zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov vrátane výplat odstupného pri skončení pracovnoprávných vzťahov, ak to ustanovujú vnútroštátne predpisy.

Nároky, ktoré preberie záručná inštitúcia, sú neuspokojenými nárokmi na platby súvisiacimi s obdobím pred daným dátumom, alebo, ako je to vhodné, po danom dátume, ktorý určia členské štáty.

Podľa článku 4 smernice 2008/94/ES.

Členské štáty majú možnosť obmedziť zodpovednosť záručných inštitúcií uvedených v článku 3.

Ak členské štáty využijú možnosť uvedenú v odseku 1, určia dĺžku obdobia, za ktoré má záručná inštitúcia splniť neuspokojené nároky. Toto obdobie však nesmie byť kratšie než obdobie zahŕňajúce odmenu za posledné tri mesiace pracovnoprávného vzťahu pred dátumom a/alebo po dátume uvedenom v článku 3 druhom pododseku.

Členské štáty môžu zahrnúť toto minimálne obdobie troch mesiacov do referenčného obdobia s obdobím trvania najmenej šesť mesiacov.

Členské štáty s referenčným obdobím najmenej 18 mesiacov môžu obmedziť obdobie, za ktoré má záručná inštitúcia splatiť neuspokojené nároky, na osem týždňov. V tomto prípade sa na výpočet minimálneho obdobia použijú tie obdobia, ktoré sú najpriaznivejšie pre zamestnancov.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného znenia článku 4. bod 2. posledná veta smernice, použitie obdobia, ktoré je pre zamestnancov najpriaznivejšie, ako žiadal žalobca, sa ale viaže na situáciu, keď je obmedzené obdobie, za ktoré má záručná inštitúcia splatiť neuspokojené nároky na osem týždňov. Podľa nášho vnútroštátneho predpisu, ktorým je zákon č. 461/2003 Z. z. sa dávka poskytne v rozsahu troch mesiacov, čo znamená, že toto hľadisko sa na spôsob počítania lehoty 18 mesiacov nevzťahuje.

Na základe uvedeného je v žalobe namietané rozhodnutie správneho orgánu vydané v súlade so zákonom, výklad a aplikácia § 103 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nie je v rozpore ani s euro konformným výkladom a ani komunitárnym právom, oproti tomu výklad, ako ho prezentoval žalobca je účelový, v rozpore so zákonom, z toho dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia cituje ustanovenie §103 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej aj ako

„§ 103“) a následne článok 3 a 4 Smernice Rady 80/987/EHS, opomína však dať tieto ustanovenia do súvislosti, vyvodíť vzťah medzi treťou zarážkou článku 3 ods. 2 a treťou zarážkou článku 4 ods. 2. Vzťah týchto dvoch ustanovení je dôležitý z pohľadu systematického výkladu uvedených článkov a v priamej nadväznosti teda aj pre výklad predmetného § 103. Smernica totiž umožňuje štátom tri spôsoby právnej úpravy rozsahu vyplácanej dávky. Smernica v tejto časti nerieši vznik, resp. existenciu nároku na výplatu dávky, ale rozsah, v akom sa má dávka vyplácať.

Žalobca nesúhlasí so súdom použitým gramatickým výkladom ustanovenia § 103 ods. 2. Slovo predchádzajúci (v predmetnom ustanovení) vyjadruje časovú súvislosť nárokov s okamihom platobnej neschopnosti. Uvedené sa však podľa názoru žalobcu nedá vykladať tak, že má ísť o 18 mesiacov priamo predchádzajúcich platobnej neschopnosti. Rozvíjajúci vetný člen „posledných 18 mesiacov“ sa jednoznačne viaže na vetný člen „pracovného vzťahu“. Pritom slovné znenie zákona nevylučuje, že môžu existovať nároky za posledných 18 mesiacov trvania pracovného vzťahu, ktoré predchádzajú moment platobnej neschopnosti obdobím dlhším ako 18 mesiacov. Súd sa vôbec nevysporiadal ani s predloženou dôvodovou správou - v časti tabuľky zhody, v ktorej gramatické znenie je jednoznačnejšie a podľa názoru žalobcu svedčí o tom, že úmysel zákonodarcu smeroval k výkladu, ktorý prezentoval žalobca, a nie k právnemu výkladu žalovanej.

Výklad žalovanej je tiež podľa názoru žalobcu v rozpore so zásadou efektivity, ktorú judikoval ESD v súvislosti so Smernicou Rady 80/987/EHS tak, že súd má skúmať, či vnútroštátna úprava práv vyplývajúcich zo smernice nespôsobuje neuplatniteľnosť alebo či uplatniteľnosť práv do značnej miery nesťažuje. Účelom dávky garančného poistenia je poskytnúť aspoň čiastočnú náhradu mzdových nárokov zamestnancom, ktorí si v danej ťaživej životnej situácii ani nemôžu inak efektívne a účelne uplatniť svoje nevyplatené mzdové nároky. Práve situácia, v ktorej sa ocitol žalobca je prípad, kedy má nastúpiť sociálna úloha štátu prostredníctvom Sociálnej poisťovne. Tu poukázal aj na terminológiu - garančné poistenie - predpokladá sa teda vzťah, keď platiteľom poistného je zamestnávateľ, neistou udalosťou je platobná neschopnosť zamestnávateľa a príjemcom poistného plnenia má byť zamestnanec, teda v tomto vzťahu má ísť o garanciu nevyplatených mzdových nárokov, preto má za to, že súd v odôvodnení nesprávne pojal účel dávky garančného poistenia.

V doterajších podaniach/úkonoch žalobca poukazoval na to, že ustanovenie § 103 je výsledkom transpozície smernice a teda podľa jeho názoru pri výklade tejto právnej normy existuje povinnosť eurokomfortného výkladu, kedy je hierarchia prameňov Európskeho práva a tiež vzťahu týchto prameňov k prameňom práva vnútroštátneho vyjadrená len prostredníctvom judikatúry SD EÚ, ktorý ju začal vytvárať počnúc rozsudkom vo veci C294/83 Les Verts. Princíp prednosti práva EÚ vytvorený na základe judikatúry SD EÚ je bázou, na základe ktorej je povinnosťou každého orgánu aplikácie práva použiť európsku právnu normu buď priamo (a vnútroštátnu právnu normu, ktorá tejto odporuje, ponechať neaplikovanú), alebo vykladať vnútroštátnu právnu normu vo svetle európskej právnej normy. Ďalej žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/79/2012-50, ktorý sa v podobnej veci priklonil k právnemu názoru žalobcu.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že predmetný rozsudok Krajského súdu v Trnave je nesprávny, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 17570-2/2012-BA zo dňa 28. marca 2012 ako nezákonné zruší a uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške, ktorú vyčíslil právny zástupca žalobcu do 3 dní.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že predmetom sporu je výklad ustanovenia § 103 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení, v zmysle ktorého dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

Podľa právneho názoru žalovanej v zmysle tohto ustanovenia je vznik nároku na dávku garančného poistenia vylúčený, ak neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu nespádajú do obdobia posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu, ak toto skončenie predchádza vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

Účelom tejto úpravy je, aby dávkou garančného poistenia boli uspokojované len také neuspokojené pracovnoprávne nároky zamestnanca pred skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktoré príčinne a

časovo súvisia so vzniknutou platobnou neschopnosťou zamestnávateľa.

Začiatok predmetného 18 mesačného časového rozsahu je určený dátumom platobnej neschopnosti zamestnávateľa, a to v prípade, ak pracovnoprávny vzťah skončil pred vznikom platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo pracovnoprávny vzťah stále trvá. Pri skončení pracovnoprávneho vzťahu po vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa je toto 18 mesačné obdobie určené od dátumu skončenia pracovnoprávneho vzťahu.

Dávkou garančného poistenia je možné uspokojiť len nároky zamestnanca vzniknuté v takto určenom 18 mesačnom časovom období, a to v rozmedzí troch mesiacov. Pokiaľ požadované nároky na dávku garančného poistenia do tohto obdobia nespádajú, nárok na dávku garančného poistenia nevznikne. Pokiaľ totiž pracovnoprávny vzťah skončil skôr ako vznikla platobná neschopnosť zamestnávateľa, nie je možné uplatniť časť ustanovenia § 103 ods. 2 zákona o sociálnom poistení za spojku alebo /dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich ... dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa, pretože pracovnoprávny vzťah v danom prípade neskončil z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa, keďže táto v tom čase ani nevznikla. Vznik platobnej neschopnosti zamestnávateľa je determinovaný podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Skutočnosť, že už v období pred skončením pracovnoprávneho vzťahu žalobcu jej zamestnávateľ nevyplácal mzdové nároky zamestnancov, nie je možné na účely garančného poistenia považovať za platobnú neschopnosť zamestnávateľa. Táto vzniká až podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na príslušnom súde. Preto skončenie pracovnoprávneho vzťahu pred vznikom platobnej neschopnosti nemožno vyhodnotiť ako skončenie z dôvodu platobnej neschopnosti.

Zamestnanci, ktorí nemali uspokojené svoje finančné pracovnoprávne nároky v prípade, ak platobná neschopnosť zamestnávateľa z pohľadu garančného poistenia nevznikla, alebo vznikla v období dlhšom ako 18 mesiacov po skončení pracovnoprávneho vzťahu, majú možnosť uplatňovať svoje nároky v občianskoprávnom konaní na príslušnom okresnom súde.

Uvedený výklad považuje žalovaná za plne eurokonformný a teda v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES z 22. októbra 2008, ako i jej predchádzajúcou smernicou 80/987/EHS z 20. októbra 1980, ktoré riešia ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa.

Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdil.

III.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie je v celom rozsahu dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie 28. marca 2013. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. marca 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 102 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ďalej len „ZoSP“ (nazvaného podmienky nároku na dávku garančného poistenia), zamestnanec zamestnávateľa podľa § 18 má nárok na dávku garančného poistenia, ak jeho zamestnávateľ sa stal platobne neschopný a nemôže uspokojiť nároky tohto zamestnanca, ktorými sú

- a) nárok na mzdu a náhradu za čas pracovnej pohotovosti,
- b) nárok na príjem plynúci členovi družstva z pracovného vzťahu k družstvu,
- c) nárok na odmenu dohodnutú v dohode o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru,
- d) nárok na náhradu mzdy za sviatky a pri prekážkach v práci,
- e) nárok na náhradu mzdy za dovolenku, na ktorú vznikol nárok počas kalendárneho roka, v ktorom vznikla platobná neschopnosť zamestnávateľa, ako aj za predchádzajúci kalendárny rok,
- f) nárok na odstupné, ktoré patrí zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru,
- g) nárok na náhradu mzdy pri okamžitom skončení pracovného pomeru,
- h) nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru,
- i) nároky cestovných, sťahovacích a iných výdavkov, ktoré vznikli pri plnení pracovných povinností,
- j) nárok na náhradu vecnej škody v súvislosti s pracovným úrazom alebo chorobou z povolania,
- k) nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného predpisu,
- l) súdne trovy v súvislosti s uplatnením nárokov z pracovného pomeru zamestnanca na súde z dôvodu zrušenia zamestnávateľa vrátane trov právneho zastúpenia.

Podľa § 103 ods. 2 ZoSP (nazvaného výška garančného poistenia), dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávného vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo dňu skončenia pracovnoprávného vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

V prerokúvanom prípade odvolací súd so zreteľom na obsah administratívneho spisu konštatuje, že správny výklad ustanovenia § 103 ods. 2 ZoSP spočíva jednak v pochopení, že toto ustanovenie upravuje výšku dávky, a nie podmienky pre jej priznanie a jednak v tom, že výkladom zákona nemožno rozširovať podmienky pre priznanie toho ktorého inštitútu v ňom uvedeného. Ak sú podmienky pre priznanie dávky garančného poistenia ustanovené v § 102, nemožno z ustanovenia § 103 pridávať ďalšie podmienky zákonodarcom neustanovené.

Ustanovenie § 18 ods. 3 ZoSP stanovuje, že nárok na dávku garančného poistenia z garančného poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec uvedený v ods. 1 po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom. Podmienky nároku zamestnanca na dávku garančného poistenia upravuje v citovanom ustanovení § 102 ods. 1. Týmto podmienkami sú: 1/ platobná neschopnosť zamestnávateľa (podľa § 12 ods. 2 ZoSP deň vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa je deň doručenia návrhu na vyhlásenie konkurzu príslušnému súdu) a 2/ nemožnosť zamestnávateľa uspokojiť nároky zamestnanca, špecifikované v citovanom ustanovení. Žiadne iné podmienky pre vznik nároku na dávku garančného poistenia zákon o sociálnom poistení neustanovuje. Ustanovenie § 103 ZoSP, ktorého výklad odseku 2 je medzi účastníkmi konania sporný, neupravuje podmienky vzniku nároku na dávku garančného poistenia, upravuje len výšku dávky garančného poistenia za predpokladu, že sú splnené podmienky stanovené v § 102 ods. 1 zákona. Zo systematického i gramatického výkladu predmetných ustanovení ZoSP potom vyplýva, že § 103 ods. 2 ZoSP upravuje len výšku dávky garančného poistenia, v tomto prípade teda rozsah náhrady za neuspokojené nároky zamestnanca na mzdu podľa § 102 ods. 1 písm. a/ ZoSP, a to konkrétne v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávného vzťahu žalobcu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa. Z dôvodu, že v prerokúvanom prípade pracovnoprávny vzťah žalobcu skončil pred dňom vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa, odvolací súd sa stotožnil s výkladom žalobcu § 103 ods. 2 ZoSP a s jeho argumentáciou, že pri aplikácii predmetného ustanovenia nie je rozhodujúce, kedy pracovnoprávny vzťah žalobcu u zamestnávateľa skončil, t. j. či skončil v období 18 mesiacov bezprostredne predchádzajúcich vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo nie, rozhodujúce je, že jeho pracovnoprávny vzťah skončil v období pred začiatkom platobnej neschopnosti zamestnávateľa a v prípade preukázania splnenia podmienok stanovených v § 102 ods. 1 ZoSP má potom žalobca nárok na dávku garančného poistenia najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania jeho pracovnoprávného vzťahu. Pre rozhodnutie o priznaní dávky garančného poistenia na základe žiadosti žalobcu je teda rozhodujúce, či boli splnené podmienky nároku na dávku garančného poistenia v zmysle § 102 ods. 1 ZoSP a v prípade, že áno, dávka sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávného vzťahu žalobcu predchádzajúcich (nie bezprostredne) vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa. Podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné ustanovenie § 103 ods. 2 ZoSP vykladať tak, že podmienkou priznania dávky garančného

poistenia je, aby posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu žalobcu u zamestnávateľa muselo začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa bezprostredne predchádzať, pretože takýmto výkladom by správny orgán fakticky stanovil zamestnancovi ďalšiu podmienku vzniku nároku na dávku garančného poistenia, ktorá však z ustanovenia § 102 ods. 1 ZoSP nevyplýva.

Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, že rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

IV.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a 246c O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže úspešná žalobkyňa si náhradu trov konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O. s. p. síce uplatnila, avšak v zákonom stanovenej lehote trovy nevyčíslila a zo spisu jej okrem trov právneho zastúpenia iné trovy konania nevyplývajú a neúspešnej žalovanej právo na ich náhradu nevzniklo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.